

ved ikke at indeholde tilstrækkelig Bestemmelse om hvad der skal skee, og ved at indeholde Bestemmelsen om Noget, der skal skee, som ikke passer til Forholdene. Det er mig umuligt at begrunde denne Dom, uden at gaae noget ind paa det Enkelte i Lovudkastet, og jeg maa derfor bede om Dverbærelse af Forsamlingen og den ærede Formand, hvis jeg skulde synes at komme ind i den Detail, som ellers ikke hører til første Behandling; men jeg skal see at tage Sagen saaledes, at det kan skjønnes, at det Enkelte kun omtales for at begrunde det Almindelige. Lovudkastet har sat sig den Opgave, at ledsage Borgeren igjennem alle de Forhold, som jeg nævnte, hvor den hidtilværende Orden bragte ham i en nødvendig Berørelse med Kirken, og gjøre ham det muligt at blive udenfor denne Berørelse. Det omhandler saaledes Ægteffabet, Daaben og Confirmationen, som atter er Betingelse for gyldig Dptræden i visse borgerlige Forhold. Den omhandler dernæst Eken, og har til Slutning tilføjet en underordnet Bestemmelse, som ikke staaer i nogen væsentlig Forbindelse med det Øvrige, saavidt jeg kan see, og som jeg derfor ikke skal opholde mig ved. Jeg skal nu ingenlunde ved smaalige Betragtninger søge at chicanere Lovudkastet, jeg skal derfor ikke opholde mig ved den Orden, hvori disse Sager ere behandlede, uden fordi deri ligger en meget væsentlig Antydning af hvad der for Diebliffet er det paatrængende og det praktisk Nødvendige. Forslaget behandler ikke Sagen i den Orden, der synes den naturlige: Daab, Confirmation og Ægteffab, men det begynder med Ægteffabet, og lader derefter Daaben og Confirmationen følge. Der er forbigaaet et Punkt, som unægteligt ogsaa trænger til Ordning, naar den hele Gjensstand skal behandles fuldstændigt; thi efter vor hidtilværende Lovgivning er Borgeren knyttet til de kirkelige Indretninger, ogsaa i det han gaaer ud af Livet, og hans Esterladte kunne ikke ved hans Fordefærd omgaae Kirken. Ester vor nuværende Lovgivning tør i Almindelighed Ingen begraves uden paa en Kirkegaard, og det er jo meget vel tænkeligt, at der kan

være en Troesretning, der føler sig besværet ved at lade sine Aføde begrave paa en af Folketirken eller en anden Kirke indviet Kirkegaard; man kan ikke uden videre overspringe og tilsidefætte det Forbud, fordi det, uagtet knyttet til det Kirkelige, ogsaa har anden Grund end den kirkelige. Det maa overhovedet ikke tabes af Syne, at Kirken, i Særleshed Folketirken, har maattet paatage sig Meget, som ikke egentlig vedkommer den, og som den vel i sig selv ikke gjerne har villet paatage sig, men som den nu ikke selv kan løse fra sig. Man skal just derfor ogsaa gaae vaersomt tilbærks med Kirken, fordi den ikke endnu har kunnet eller kan stille sig saaledes reent hen, at dens egen Natur gjør sig gjældende. Ved hiint Spørgsmaal f. Ex. om Kirkegaarde vilde naturligviis Sundhedspolitiet træde til, naar man uden videre vilde sætte sig ud derover. Men jeg skal nu opholde mig ved de Punkter, som Udcastet behandler, og vi komme da først til Ægteffabet. At der skal aabnes den, der ikke er i et af de nu anerkjendte Troessamfund — hvor en af Staten anerkjendt Religionslærer med borgerlig Virkning foretager Vielsen — og som altsaa ikke uden Fornægtelse af sin Dverbetvisning kan opnaae en saadan Vielse, Afgang til at stifte Ægteffab, uden at dette er afhængigt af nogen Bevilling, er nødvendigt (Hør!). Der er forekommet — det er omtalt her i et foregaaende Møde — Exempler paa Trangen dertil, uagtet et Par af disse Exempler just ved de Indviders eget Forhold, som forhandlede derom, efterlod hos mig Tvivl om, hvorvidt i det enkelte Tilfælde en virkelig Trang var tilstede. Herfor maa altsaa sørges, og, hvis Thinget skulde gaae ind paa min Betragtning af denne Sag, at nærværende Lov ikke bør fremmes videre, saa anseer jeg det for min Pligt at bidrage alt Mit til, at dette Forhold endnu under denne Rigsdags Samværen kan blive ordnet (En Stemme: Det er noget seent!). Ja, det maa overlades Enhver at bedømme, hvorvidt det er seent.